

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2000-2001

6 juni 2001

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van de heer Gilbert Van Baelen tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de problematiek van de controle op de stookolietanks, het Fonds voor de sanering van gasolie-tanks, de gegevensdatabank en het voorstel van de verzekeringssector

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over uitstel van het Vlaams Milieubeleidsplan

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het samenwerkingsakkoord betreffende preventie en beheer van verpakkingsafval inzake percentages van recyclage en nuttige toepassing

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de dreiging van Fost Plus met stopzetting

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de onderhandelingen over een nieuw milieuconvenant

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over wit- en bruingoed en de inzameling van elektrische en elektronische apparaten

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de bouwverordening voor hemelwaterputten

Vraag om uitleg van de heer André Moreau tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de subsidiëring van inzamelprojecten met gedifferentieerde tarifiering

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Woensdag 6 juni 2001

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.16 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Gilbert Van Baelen tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de problematiek van de controle op de stookolietanks, het Fonds voor de sanering van gasolietanks, de gegevensdatabank en het voorstel van de verzekeringssector

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Baelen tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de problematiek van de controle op de stookolietanks, het Fonds voor de sanering van de gasolietanks, de gegevensdatabank en het voorstel van de verzekeringssector.

De heer Van Baelen heeft het woord.

De heer Gilbert Van Baelen : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, in een van de laatste antwoorden van de minister stond dat ze tegen 1 april 2001 absoluut wilde weten hoe het stond met initiatieven voor controles op stookolietanks. Vorig jaar hebt u besloten tot een uitstel tot augustus 2002 voor controles op de ondergrondse, en tot 2003 voor de bovengrondse tanks. Ondertussen heeft de sector al informatie vrijgegeven. Uit die cijfers blijkt dat de overvulbeveiliging maar bij ongeveer 70 percent van de tanks geplaatst is. Er is maar 50 percent van de ondergrondse tanks getest.

Welke testen zijn er uitgevoerd ? Vaak zijn dat visuele testen. Welke andere testen zijn er ? Van de 50 percent die getest is, hebben we geen verdere gegevens over wat er al dan niet in orde is. In de toekomst zullen er regelmatig controles worden uitgevoerd. Mevrouw de minister, overweegt u om in samenwerking met de sector een grondige informatiecampagne te doen ? Van de 450.000 Vlaamse

tanks moeten er nog 200.000 worden gecontroleerd.

Heel wat mensen kijken uit naar de aangekondigde initiatieven, vooral met het oog op het verzekeringsfonds. De kosten voor een sanering van een lekkende tank kunnen immers hoog oplopen. Premaz, Preventie Mazout, heeft een steekproef gedaan waarvan we zowel het uitgebreide onderzoek als het beknopt verslag kunnen raadplegen op een website. Op basis van de lekdichtheidsproef zou 3,5 percent van de tanks lekken. Men heeft ook een tweede proef, de corrosieproef, gedaan. Technici hebben me verteld dat dit niet hetzelfde is als een roesttest.

Daaruit blijkt dat 13 percent aan roestvorming onderhevig is en 10 percent zou dat binnenkort worden. Dus bij 23 percent bestaat een verhoogd risico op lekkage. Het beknopt verslag van de studie geeft aan dat dit een groot probleem is bij oudere tanks. Dat is ook logisch. Tanks van meer dan twintig jaar oud moesten niet voldoen aan bepaalde voorschriften.

Premaz stelt voor dat de twee testen in combinatie worden uitgevoerd. Bij mijn weten hebt u, mevrouw de minister, tot vandaag nog niet beslist welke testen moeten worden gebruikt. Die testen zijn vrij duur. De installateurs wachten om die dure apparatuur aan te kopen. De lekdichtheidsproef alleen al kost 350.000 frank. Er schijnt maar één apparaat op de markt te zijn dat een zekere garantie geeft. Als daar een tweede test bijkomt, zal het nog veel duurder zijn. De sector zegt dat als het Fonds er komt, ze enkel saneringen wil ondersteunen bij mensen die met mazout blijven verwarmen.

Kunnen we achterhalen of het opvallend aantal nieuwe aardgasaansluitingen van het voorbije jaar, exponentieel meer dan de vorige jaren, veroorzaakt werd door een omschakeling van mazout op aardgas ? Dat hoeft geen slechte zaak te zijn. Het

Van Baelen

probleem is wel dat de tank in de grond blijft. 1 liter mazout kan tot 100.000 liter grondwater verontreinigen.

Zijn er al voorstellen bekend van de diverse subwerkgroepen? Zijn er reeds gegevens van de databank? Die gegevens zijn immers nodig om initiatieven te kunnen ontwikkelen. Het is trouwens bijzonder moeilijk om die databank nog op punt te stellen aangezien een aantal controles reeds werd uitgevoerd, maar dan niet altijd met een exacte notering van hoe, wie en wat.

Hebt u enig zicht op het aantal tanks dat reeds gecontroleerd werd? Daarover heb ik wel reeds een indicatie gevonden in de media, een indicatie die door de sector zelf werd verstrekt. Hoe staat u tegenover het voorstel van het Fonds met betrekking tot die verzekering? Welke testtechnieken dienen volgens u aanbevolen te worden? Ik neem aan dat u geen verlenging zult toestaan na 1 augustus 2002. Overweegt u een informatiecampaignede duidelijkheid te creëren over die deadline?

Bij de verkoop van vooral oudere woningen blijkt men enorm bevreesd te zijn voor de aanwezigheid van stookolietanks. Die stookolietanks blijken in heel wat gevallen verdwenen te zijn onder een gasfalteerde oprit of zelfs onder een bijbouw waardoor ze niet langer te bereiken zijn. Hoe denkt u dit probleem aan te pakken?

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mevrouw de minister, ik wens het even te hebben over die steekproeven.

Ik ben in het bezit van een persartikel waarin ik lees dat bij 3 van de gecontroleerde 30 tanks na een jaar toch lekkages werden vastgesteld en dat bovendien 14 van die tanks na het verwijderen van hun coating toch perforaties vertoonden die voordien onzichtbaar bleken. De afdeklaag had wel verhinderd dat er bodemverontreiniging was opgetreden, wat dus wel een pluspunt is. Uit dit artikel zouden we dus moeten afleiden dat die ultrasone dichtheidstest geen volledige garantie biedt voor het opsporen van sterk aangetaste tanks. Ook de bacteriologische corrosie zou momenteel niet opgespoord kunnen worden.

Verder wordt in dit artikel gezegd dat het van groot belang is de dichtheids- en corrosieproef

steeds samen uitgevoerd zouden moeten worden. Deelt u deze mening? Welke testmethode dient volgens u te worden toegepast teneinde tot een zo goed mogelijk resultaat te komen?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer Van Baelen heeft gelijk als hij stelt dat het niet eenvoudig is om deze zaak helemaal rond te krijgen. Ik ben er nog steeds van overtuigd dat het om een bijzonder goede milieubeleidsvereenkomst (MBO) gaat, maar we moeten wel de tijd krijgen om de zaak definitief te regelen. Eigenlijk komt uw vraag een beetje te vroeg, want we zijn bijna rond met deze zaak. Maar misschien maakt dit de vraag net interessanter.

Sta mij toe eerst te verduidelijken welke werkgroepen actief zijn met betrekking tot de problematiek van stookolietanks. De ondertekende MBO 'Gasolietanks voor de verwarming van gebouwen' werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 7 november 2000 en is in werking getreden op 17 november 2000. Artikel 6, § 2 van deze MBO voorziet in de oprichting van een Technische Begeleidingsgroep. De installatievergadering van deze begeleidingsgroep had plaats op 21 december 2000. De begeleidingsgroep vergaderde vervolgens op 11 april 2001. Op deze jongste vergadering werd de stand van uitvoering nagegaan van de verschillende in de MBO aangegane verbintenissen.

In uitvoering van het protocolakkoord tussen de gewestelijke milieuministers en van de bovenvermelde MBO en vooral met als doel het treffen van maatregelen ter bestrijding van bodemverontreiniging, werd op mijn initiatief een werkgroep opgericht met als doel de oprichting van een 'Fonds voor de sanering van gasolietanks' voor te bereiden. Deze werkgroep bestaat uit enerzijds vertegenwoordigers van de kabinetten en administraties van de drie gewesten en van de federale overheid, en anderzijds de mazoutsector die de bovenvermelde MBO heeft ondertekend. Op 5 juli 2000 is deze werkgroep met haar werkzaamheden gestart. Het bestuur Energie van het ministerie van Economische Zaken neemt daar het permanent secretariaat van waar.

De Vlaamse regering heeft op 24 november 2000 akte genomen van de oprichting van deze werkgroep. Deze werkgroep is geïnspireerd op het studiesyndicaat 'Bodemsanering benzinstations' waar we met een vergelijkbare problematiek zitten, zij het op een andere schaal.

Dua

Al zeer vlug onderkennen de betrokkenen in deze werkgroep de stelling dat een regeling die van toepassing zou zijn voor de drie gewesten, veruit te verkiezen is boven een regeling die enkel voor Vlaanderen zou gelden. Zeker vermits een financiering van het Fonds hoogstwaarschijnlijk via een beperkte stijging van de stookolieprijs zal worden doorgevoerd, en de gelden hiervoor centraal zullen worden geïnd, is een federale regeling vereist.

De werkgroep heeft op haar beurt vier subwerkgroepen opgericht – subwerkgroep 1 ‘Tankbouw’, die nagaat welke soorten tanks veilig zijn voor de toekomst, subwerkgroep 2 ‘Harmonisatie wetgeving’, subwerkgroep 3 ‘Werking en financiering Fonds’ en subwerkgroep 4 ‘Juridische werkgroep’ die zich vooral zal ontfemen over het bijhouden van de databank – om de diverse aspecten relevant voor de problematiek diepgaander te belichten. De subwerkgroepen hebben tot op heden bijzonder intens en constructief vergaderd.

Het eindverslag van de activiteiten zit in een eindfase, en wordt een van de komende weken verwacht. Ik hoop dat we vóór het zomerreces duidelijkheid zullen hebben over de resultaten van deze werkgroepen. De bedoeling is dan om dit verslag voor te leggen aan de diverse betrokken overheden, vooral ook aan de commissie voor Leefmilieu van het Vlaams Parlement. Het Fonds vormt immers een essentieel onderdeel van de MBO. We zullen de in het verslag vermelde principes zo snel mogelijk omzetten in wet- en decreet teksten. Als het bijvoorbeeld nodig zou blijken om het Vlaam te wijzigen, zullen we dat ook doen.

De databank waarin alle gegevens met betrekking tot de ondergrondse stookolietanks over het gehele land verzameld zullen worden, bestaat op dit ogenblik inderdaad nog niet. Een van de onderdelen van het vermelde verslag behandelt trouwens de diverse relevante aspecten van deze databank. Welke vorm neemt die aan? Wie heeft er toegang toe? Hoe regelt men die toegang zo efficiënt mogelijk? Hoe garandeert men de bescherming van de privacy van de klant wiens gegevens opgenomen zijn? We zullen immers per houder van een stookolietank gegevens in die databank moeten opnemen.

Uit de gegevens van de mazoutsector, aan mij verstrekt op de voorbije vergaderingen van de Technische Begeleidingsgroep, blijkt dat ongeveer 70 procent van de tanks momenteel uitgerust is met een overvulbeveiliging. Tanks die niet uitgerust zijn met

zo'n overvulbeveiliging, mogen niet meer worden gevuld, tenzij het tanks betreft die wegens de ontoegankelijkheid niet uitgerust kunnen worden met een dergelijke overvulbeveiliging. Voor die tanks moet tegen 1 augustus 2002 een regeling worden uitgewerkt. Dat is zo bepaald in de MBO. Om de exploitanten op hun verantwoordelijkheid te wijzen, neemt de mazoutsector zijn verantwoordelijkheid op. De samenwerking verloopt zeer goed. De sector informeert zelf de exploitanten zodat die hun tank in orde brengen met de geldende wetgeving.

Via de voorgestelde – vooralsnog – ontwerpdatabase wordt elke gasolietank en de daarbij behorende randapparatuur in kaart gebracht. Via een opvolgingssysteem zal elke tank op een continue wijze worden gevolgd. Op deze manier wordt de exploitant tijdig ingelicht over te ondernemen stappen. Ik denk hierbij ook aan de toekomst. Wanneer er een regelmatig controlesysteem in werking komt, zal alles via een datasysteem gevolgd worden. Ook de aanmaningen zullen dan op die manier kunnen gebeuren. Het toezicht op particuliere gasolietanks is een taak van de gemeentelijke overheid.

De verzekeringssector heeft ons in de werkgroep gemeld dat men klaar is met de ontwikkeling van een verzekeringsproduct ter dekking van de risico's op – toekomstige – lekkage van een tank. Men is bereid dit risico op te nemen via een uitbreiding van de brandpolis. Als eigenaar zal men dus via een lichte verhoging van de brandpolis kunnen verzekerd zijn voor ongevallen die gebeuren met de stookolie- of gasolietank. Zoals ook gestipuleerd in de MBO zal het Fonds wel de historische schade voor zijn rekening nemen. Het is echter evident dat binnen de werkgroep eerst een grondige afstemming moet gebeuren: welke risico's worden gedekt door de verzekering en welke worden gedragen door het Fonds?

Dan is er de discussie over de testmethodes. Het Fonds zal hieromtrent een code van goede praktijk opstellen, die gehanteerd zal moeten worden door technici die met het Fonds willen samenwerken. Het is uiteraard ook belangrijk voor de verzekeringssector dat er duidelijkheid is over de gestelde eisen. Op dit ogenblik is nog niet uitgemaakt welke deze testen zullen zijn, maar hieromtrent wordt binnenkort duidelijkheid verwacht. Ik vermoed dat daarover in het eindrapport definitief uitsluitsel zal worden gegeven.

Het lijkt op dit ogenblik wel al duidelijk dat een corrosiviteitstest alleen niet zal volstaan. Ik wil in

Dua

dit verband opmerken dat een corrosiviteitstest niet hetzelfde is als een roesttest. Naast zo'n corrosiviteitstest is ook een lekdichtheidsonderzoek zeker noodzakelijk. Uit een aantal resultaten van lopende testen kan wel worden afgeleid dat de corrosiviteitstest een belangrijke aanvullende test kan zijn om een idee te krijgen over de resterende levensduur van de tank. Op die manier kunnen maatregelen worden genomen vooraleer de tank werkelijk lekt. Dit vormt eveneens een belangrijk aspect bij de verzekeraarbaarheid van het risico.

Ik verwijs in dit verband ook naar het pas bekendgemaakte eindrapport van Premaz, waarin deze test aanbevolen wordt. Dit zeer degelijke rapport is trouwens raadpleegbaar op de website van Premaz (www.premaz.be). Daar kan men alle gedetailleerde informatie vinden.

Zodra het eindrapport van de werkgroep beschikbaar is, zal ik dit laten bezorgen aan de leden van de commissie voor Leefmilieu. Op basis van dit eindrapport zullen we dan een aantal stappen moeten zetten. Het heeft misschien allemaal iets langer geduurd dan we gehoopt hadden, maar nu begint het toch vooruit te gaan. Het systeem zal dan ook in de nabije toekomst operationeel worden.

De voorzitter : De heer Van Baelen heeft het woord.

De heer Gilbert Van Baelen : Mevrouw de minister, ik ben blij met uw antwoord. Ik ga ervan uit dat u tegen september een aantal concrete beleidsvoorstellen zult doen. Ik begrijp ook dat men denkt aan een verhoging van een deel van de petroleum-prijzen om het Fonds te spijzen. Dat lijkt me belangrijk. We moeten nauwgezet toezien op de voorwaarden voor een financiële tussenkomst van het Fonds bij de saneringskosten. Anders krijgen we daar problemen.

Minister Vera Dua : Dit zou trouwens met terugwerkende kracht gebeuren.

De heer Gilbert Van Baelen : Ik begrijp ook dat er een verzekeringspolis zou worden opgesteld, gekoppeld aan de brandpolis. Ook daar zullen we moeten waken over de gehanteerde prijzen. U zegt zelf dat de verzekeringssector maar al te graag de twee proeven zou invoeren, en zeker de corrosie-test, met het oog op het risico. Uit het verslag van Premaz blijkt immers dat er heel wat verdoken corrosie kan bestaan. Zeker bij de oudere tanks

zouden er problemen kunnen rijzen. Daar is dus prijsbewaking nodig.

Mevrouw de minister, u antwoordde niet op de vraag of u overweegt om samen met de sector een nieuwe campagne op te zetten. Een overvulbeveiliging, bijvoorbeeld, kan men in een doe-het-zelfzaak kopen en zelf plaatsen, zonder de hulp van een installateur. Mij lukt dit niet zo gemakkelijk, maar anderen plaatsen dit blijkbaar moeiteloos. Maar daarover gaat het eigenlijk niet. Het gaat me om de proef die daaraan gekoppeld is. 30 percent van de tanks heeft geen overvulbeveiliging. Het kan vreemd klinken, maar heel veel mensen laten in de zomerperiode hun tank vullen. Misschien is een campagne aangewezen waarbij wordt gewezen op een heel gemakkelijke proef, namelijk de visuele proef, die nog steeds is toegestaan. Daarbij wordt dus gekeken of er een lek is. Pas over drie jaar zullen deze mensen een grondige controle krijgen. Ze moeten worden aangespoord om die proef nu toch te laten uitvoeren. Het gaat hier toch over 200.000 tot 225.000 mensen.

Ik wil geen paniek zaaien, maar als u straks de definitieve proeven aankondigt, zou wie nog lang wacht, wel eens van een kale reis kunnen thuiskomen. Het zou hen wel eens heel wat meer kunnen kosten. Natuurlijk zullen ze dan de definitieve resultaten kennen en de toestand van hun tank. Daarbij is de gelijktijdige implementatie van verzekeringen en fondsen essentieel om risico's te vermijden. Ik dring erop aan, mevrouw de minister, dat u toch een dergelijke campagne zou overwegen.

De voorzitter : De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille : Ik neem aan dat het Fonds waarvan sprake is, federaal zal worden beheerd. Hoe zal dat Fonds worden gefinancierd ? Er zou niet alleen sprake zijn van een federale financiering, maar ook van een financiering door de sector. Komt er dan ook nog een bijdrage van de Vlaamse overheid ?

Minister Vera Dua : Neen. Het geld wordt geïnd via de accijnzen, en vervolgens doorgeschoven.

De heer Paul Wille : Dit alles gebeurt dus compleet federaal ?

Minister Vera Dua : Ja. Ik denk dat dit nauwelijks anders kan.

De heer Paul Wille : Er is dus geen sprake van verdeelsleutels voor de inbreng ?

Minister Vera Dua : Neen. Dat zal wellicht een van de elementen zijn die in die werkgroep zal worden bekeken. Maar ik zal er bijzondere aandacht voor vragen.

De heer Paul Wille : Ik zal er een vraag over stellen in de Senaat.

Minister Vera Dua : Men wijst me erop dat een en ander wat trager is verlopen. Het heeft wat langer geduurd om de zaak op te starten. Dat is typisch : in de gewesten ontstaat een dynamiek waarmee het federale niveau dan plots wordt geconfronteerd.

De heer Gilbert Van Baelen : Geeft dit geen communautaire problemen ? Naar het schijnt is de toestand nogal uiteenlopend voor Brussel, Vlaanderen en Wallonië.

Minister Vera Dua : Voorlopig niet, mijnheer Van Baelen. Maar als u dit nog een paar maal herhaalt misschien wel. (*Gelach*)

Ik zal in elk geval nog eens goed nagaan tot welk model men is gekomen. Ik heb de voorlopige teksten ook nog niet gezien. We wachten af. Maar eens er duidelijkheid is geschapen, is het alleszins de bedoeling dat de sector terzake een uitgebreide voorlichtingscampagne verzorgt. Dat is de afspraak in de MBO. Voor de rest heb ik de indruk dat iedereen te gepasten tijde door de stookolieleverancier wordt gewezen op wat nodig is.

Bij de benzinstations was er sprake van een 50/50-verdeling, maar men zit hier natuurlijk met een prijzendynamiek.

De heer Paul Wille : De gewesten zouden er natuurlijk kunnen op aandringen dat de hele financiering door de sector gebeurt, gezien de grote discussie met de petroleumfederatie die u zich wellicht herinnert. We zouden er dan op aandringen dat er niets wordt doorgerekend aan de consument.

Minister Vera Dua : Dat moet men inderdaad mee in overweging nemen bij deze discussie. De diensten van de federale staatssecretaris voor Energie en Duurzame Ontwikkeling Deleuze zijn hierbij betrokken. De staatssecretaris is op een ander terrein in zware discussies verwickeld met de sector. Dit is wellicht de gelegenheid om een en ander te bespreken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over uitstel van het Vlaams Milieubeleidsplan

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bex tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over uitstel van het Vlaams Milieubeleidsplan.

De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, dames en heren, deze vraag gaat over het continueren van het huidige Vlaams Milieubeleidsplan. Het nieuwe plan zou immers niet klaar zijn. Op zich is dat niet erg, want eigenlijk behelst het nieuwe plan die elementen van het vorige die niet werden gerealiseerd.

Over welke niet-gerealiseerde doelstellingen gaat het hier ? Blijkbaar is hier een meeruitgave van 9 miljard frank mee gemoeid. Waar zal dit geld vandaan komen ? Is het niet verkieslijk dat men in de toekomst een minder ambitieus maar realiseerbaar plan opstelt ? Waar haalt men de prioriteiten die worden vooropgesteld in deze plannen ? Hoe worden ze bepaald ? Vloeien ze voort uit wat terzake leeft in dit parlement of worden ze opgesteld in een of ander studiecenakel ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Uw vragen gaan zowel over MINA 2 als MINA 3. MINA 2 bevatte het zogenaamde additionele milieubeleid, namelijk de 3 percent van het milieubeleid dat niet door de normale activiteiten van de administratie en de begroting werd gedekt. Het is nu onze ambitie om vanaf nu een allesomvattend, algemeen milieubeleidsplan te maken, het MINA 3. Uw opmerkingen omhelzen evenzeer dit plan.

De leidende ambtenaren van alle diensten die te maken hebben met leefmilieu vormen samen het gewestelijk milieuoverleg. De ambtenaren van Aminal, VMM, OVAM en VLM sloten een samenwerkingsverband en richtten het Gewestelijk Milieuoverleg op, het GMO. Dit is verantwoordelijk voor het milieuplanningsproces en waarborgt de samenwerking en de coördinatie op het vlak van

Dua

milieu met het oog op een coherente en integrale aanpak.

Het GMO werkte vanaf eind 1999 voor de periode 2002-2006 een ontwerp milieubeleidsplan uit, dat na interne goedkeuring op 2 februari aan mijn kabinet werd overgemaakt. Dit werd in de loop van de maand februari grondig door mijn kabinet doorgenomen. Wij zijn tot de conclusie gekomen dat dit plan niet rijp was om nu al aan een openbaar onderzoek te onderwerpen, zoals het decreet algemene bepalingen inzake milieubeleid dit voorschrijft. Ik heb om die reden aan de regering een jaar uitstel gevraagd om het plan te herwerken. Twee zaken zijn hierbij van belang.

Men had een zeer uitgebreid plan opgesteld waar veel mensen en middelen voor nodig waren. Dit zou van de regering voor de komende jaren een grote som geld vragen, maar het plan was op het vlak van het in te zetten personeel onvoldoende onderbouwd. We moesten het plan herdenken en koppelen aan de bestuurlijke hernieuwing. De inzet van middelen en personeel moest worden onderzocht, alsook de vraag waar de bijkomende middelen worden ingezet. Bij de administratie was alleszins in een onvoldoende onderbouwing van het financiële hoofdstuk voorzien. Dit moet via de algemene middelen ofwel via heffingen worden ingevuld.

Verder wordt op dit ogenblik een blauwdruk voor een toekomstig ministerie van Leefmilieu uitgewerkt. Dit plan moet daar volledig op worden geënt. Ten slotte was er te weinig afstemming op de andere beleidsdomeinen gepland. Duurzame ontwikkeling heeft immers met andere beleidsdomeinen te maken, en het plan moet eerst met de andere partners worden besproken. Het werd voor een jaar uitgesteld. Er komt dus een nieuw milieubeleidsplan 2003-2007. Het voordeel is dat MINA 2 nog niet volledig is gerealiseerd. Het is dus geen probleem om MINA 2 nog een jaar te laten doorlopen. Er moeten nog voldoende acties worden gerealiseerd. In 2001 is er een milieujaarprogramma van kracht en voor 2002 hebben we nog een milieujaarprogramma op basis van MINA 2 voor de boeg.

Voor het einde van 2001 zal blijken dat 77 acties van dit plan volledig zijn afgerond. Een aantal zijn zo normaal geworden dat zij tot de taak van de administratie behoren, zoals bijvoorbeeld het natuur- en het aankoopbeleid. Dat wordt een normale taak van de administratie. Er zijn ook een aantal acties

die nooit zullen worden opgestart. De vraag blijft overeind of het niet beter is haalbare plannen te maken in plaats van super ambitieuze plannen die niet kunnen worden uitgevoerd.

Voor het jaar 2002 zal voor de laatste maal getracht worden uitvoering te geven aan MINA 2. Een aantal van deze acties zullen dan wel niet worden uitgevoerd, maar we hopen op die manier toch het grootste deel van MINA 2 te hebben gerealiseerd.

De heer Bex verwijst naar de 9 miljard frank extra middelen die vermeld worden in het voorontwerpplan van de administratie, het oorspronkelijke milieubeleidsplan 3. We zullen sowieso met een belangrijke meerkost dienen rekening te houden, maar het is de bedoeling om dit plan beter te onderbouwen, zowel op het vlak van personeel als van de uit te voeren studies en investeringen. Deze 9 miljard frank wens ik onder voorbehoud te plaatsen. We zullen in de komende maanden uitmaken of het 9 miljard frank blijft. Dit bedrag wordt aan het kerntakendebat gekoppeld dat wordt gevoerd. De vraag is of we alle taken die we nu uitvoeren moeten blijven uitvoeren en of niet een of ander kan worden doorgeschoven naar de provincie of de gemeente.

De heer Bex gaat terecht in op de vraag naar overleg met en consultatie van andere departementen. Hier wordt de volgende maanden werk van gemaakt. Het ontwerpplan wordt niet in openbaar onderzoek gegeven maar vooraf bij de regering afgegeven, wat een extra garantie biedt. Op die manier wordt dit plan ook gedragen door de andere ministers, zeker als het een punt van hun bevoegdheid betreft. Dit was een van de gebreken van MINA 2. De externe relaties moeten in het nieuwe milieubeleidsplan zeker worden verbeterd. Ik ben ervan overtuigd dat hieromtrent een breed maatschappelijk debat moet worden gevoerd. Het is geen gemakkelijke opgave omdat zulke plannen, die over de hoofden van de bevolking worden gegoten, vaak een discussie voor ingewijden zijn. We moeten toch zoeken naar mogelijkheden om dit dichter bij de bevolking te brengen. Het Vlaams Parlement zal daar uiteraard ook nauw bij betrokken worden. Het decreet algemene bepalingen zegt dat de Vlaamse regering, het Vlaams Parlement, de SERV, de MINA-raad, de gemeenten en de provincies hun advies moeten geven. Het Vlaams Parlement krijgt negentig dagen tijd om aanbevelingen te doen en het ontwerpplan bij te sturen. Het is weinig zinvol om het Vlaams Parlement vroeger in te schakelen. Het Vlaams Parlement kan ons wel aanbevelingen geven over welke items belangrijk zijn.

Dua

Het milieubeleidsplan staat in de beleidsnota. In de milieusector plannen we vaak te veel, en is het niet altijd duidelijk waar wat moet komen. Ik heb een beleidsnota, en we voeren die uit. Het zal er nu op aankomen om het milieubeleidsplan af te stemmen op de beleidsnota.

De voorzitter : De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Ik stel vast dat de bekommernissen van de minister gelijk lopen met de mijne. U hebt het even gehad over duurzame ontwikkeling. Ik heb de minister-president daar ook over onderzocht. Het is aangewezen dat uw eigen plannen en die van het federale niveau op elkaar worden afgestemd.

De voorzitter : De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille : De vraag van de heer Bex en het antwoord van de minister tonen voor de zoveelste keer de logica van de besluitvorming. Men moet de discussie voeren over de doelstellingen en niet over de financiering van het beleid. Mevrouw de minister, u doet dit nu in het kader van het MINA 3-plan. Als de minister daar een jaar uitstel voor vraagt, vind ik dat niet zo dramatisch op voorwaarde dat de methode die men nu volgt om tot een geheel te komen, ook op die manier wordt opgebouwd, en men erin slaagt om de algemene doelstellingen te bepalen.

Het is merkwaardig dat een aantal belangrijke beleidsmakers van mening is dat men die doelstellingen niet kan bepalen. Als gevolg daarvan zegt men dat er nood is aan zoveel miljard frank meer om op korte termijn het beleid te kunnen verderzetten, rekening houdend met een aantal uitgeschreven doelstellingen van de beleidsbrief. Het gaat niet alleen over de finaliteit, maar ook over wie en hoe. Daarom mag men de discussie met goed gekozen partners niet beperken tot duurzame ontwikkeling. Eerst moet men beslissen wie het milieubeleid conform het regeerakkoord zal uitvoeren. Dat betekent dat men de taken van de privé-sector en van de overheid moet afbakenen volgens algemene principes zoals responsabilisering, de vervuiler betaalt, de graad van effectiviteit en efficiëntie, het recht op basiskwaliteit voor de burger, zeker voor de minst begoede, recht op een aantal publieke goederen en diensten.

Het is belangrijk om de rol en de functie van de structuren vast te leggen. Dat vergt een discussie over de VMH, de dochtervennootschappen, de par-

ticipatiefunctie, de holdings, enzovoort. Vóór het einde van deze maand zullen we bijvoorbeeld proberen om rond de beheersovereenkomst met Aquafin te werken. De volgende discussie gaat over de middelen voor wat we gaan realiseren. Daar moeten we nagaan hoe de publiek-private samenwerking ons kan helpen. Dan is er de discussie over het Minafonds. Daar moeten we nagaan of er nieuwe beleidsinstrumenten zijn die ons kunnen helpen, niet alleen om het te realiseren maar ook om het te betalen.

Ten slotte moeten we de noodzakelijke middelen van het milieubeleid met de doelstellingen die daaraan verbonden zijn goed bepalen. Voor de verhouding tussen de heffingen en het gedeelte uit de algemene middelen is een politiek akkoord nodig. Op die manier is meteen duidelijk welke kosten voor welke overheidstaken via heffingen kunnen worden gefinancierd. Alleen als we op die manier werken, kan er resultaat geboekt worden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het samenwerkingsakkoord betreffende preventie en beheer van verpakkingsafval inzake percentages van recyclage en nuttige toepassing

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bex tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het samenwerkingsakkoord betreffende preventie en beheer van verpakkingsafval inzake percentages van recyclage en nuttige toepassing.

De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Het is de bedoeling om via dit samenwerkingsakkoord tegen 2003 te komen tot 70 percent recyclage en 90 percent totale nuttige toepassing ten opzichte van het totale gewicht van de in België op de markt gebrachte eenmalige of wegwerpverpakkingen, waarbij in de 90 percent totale nuttige toepassing de 70 percent recyclage is inbegrepen. Het probleem blijft de vanaf 2003 niet ingezamelde of niet correct ingezamelde 10 percent die onder andere verantwoordelijk is voor het probleem van het zwerfvuil. We willen binnen deze vraagstelling niet ingaan op het probleem waarbij de opgelegde percentages niet noodzakelijk een

Bex

vermindering van eenmalig verpakkingsafval betekenen. Trouwens, indien ecobonus en ecotaks hieraan een beperkte verbetering tot stand brengen, blijft het niet onderworpen zijn van 10 percent eenmalig verpakkingsafval bestaan.

Deze 10 percent is dus voornamelijk terug te vinden langs onze wegen of verdwijnt via verbranding in allesbranders. Het is dan ook onze overtuiging dat naast het vaststellen van het percentage nuttige toepassing er een belangrijke heffing moet worden ingevoerd op het gedeelte eenmalig verpakkingsafval dat niet of fout wordt ingezameld. Deze heffing moet minstens volstaan om de gemeentebesturen toe te laten om twee maal per jaar opdracht te geven om op een grondige manier zwerfvuil in te zamelen. Zo wordt in het Brussels Gewest 141 miljoen frank tussen de gemeenten verdeeld voor openbare netheid en dit op basis van het aantal kilometer wegen en de gewogen dichtheid van de bevolking. Deze werkwijze kan misschien als voorbeeld worden genomen.

Indien deze heffing niet onmiddellijk maar te geleger tijd zou ingaan, dan ben ik ervan overtuigd dat de producenten er alles aan zullen doen om te proberen die 10 percent zelf te reduceren. In dat verband doe ik twee suggesties. De verpakkingsindustrie zal creatief genoeg zijn om andere slogans of campagnes te bedenken om het zwerfvuil van de straat te houden. Een mogelijkheid is het aanbrenge van een tekst over milieubezoedeling op verpakkingsafval naar analogie met de tekst op rookwaren. We kunnen ook een logo aanbrenge op publiciteit waarin producten in wegwerpverpakking worden aangeboden. Dit gebeurt nu bijvoorbeeld met publiciteit tegen tandbederf.

Voor de superheffing halen we onze inspiratie uit het mestactieplan. Mevrouw de minister, kan dit alles aansluiten bij de doelstellingen van de volledige tenlastelegging in verband met verpakkingsafval? Wat is uw houding ten opzichte van het standpunt van het VEV inzake de 100 percent verantwoordelijkheid van het bedrijfsleven? We pleiten er alleszins voor dat de gemeenten, die dit nu praktisch volledig dragen, niet moeten opdraaien voor het terugdringen van het zwerfvuil. De producent zou dit moeten verrekenen in de verpakking.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, de problematiek van het zwerfvuil is een spe-

cifiek probleem en is voornamelijk gekoppeld aan het verpakkingsafval. Het probleem is aan de orde in het kader van het Fost Plus-systeem, dat nu geëvalueerd wordt in de Interregionale Verpakkingscommissie (IVC). We gaan ervan uit dat de verhoging van de percentages van recyclage en nuttige toepassing van het samenwerkingsakkoord zoals dat nu vastligt een positief effect zal hebben op de evolutie van het zwerfvuil. Dat is misschien wat optimistisch maar het is op die manier dat we de economische stimulans creëren om een maximale hoeveelheid verpakkingsafval te capteren via selectieve inzameling.

De gewesten hebben er bewust voor geopteerd om via de verhoging van de percentages het hergebruik en de extra selectieve inzamelingen aan te sporen en om niet louter in een financiële compensatie te voorzien voor het onvoldoende inzamelen van verpakkingsafval, met onder meer zwerfvuil als gevolg. Het probleem moet aan de bron worden aangepakt. De preventie van zwerfvuil krijgt prioriteit boven het beheren en opruimen ervan.

Het probleem ligt grotendeels bij het relatief kleine bevolkingsaandeel dat ronduit weigert deel te nemen aan selectieve inzamelingen en dat de gemakkelijkste en de goedkoopste weg kiest voor de verwijdering van zijn huisvuil, namelijk het illegaal storten of het illegaal verbranden in de tuin. Ten aanzien van deze mensen moet een beleid worden gevoerd dat sensibilisering combineert met repressief optreden, een optreden dat voornamelijk bij de gemeenten ligt. Honderd percent verantwoordelijkheid inzake nuttige toepassing van verpakkingsafval lost dit probleem niet op.

De bedrijfswereld heeft, gekoppeld aan de verplichting tot het behalen van de percentages, een verantwoordelijkheid inzake communicatie en sensibilisering van de burgers voor de selectieve inzamelingen. De overheid verwacht dat hier de nodige initiatieven worden genomen door Fost Plus, onder impuls van de IVC.

Ook moet worden verwezen naar de verplichting voor Fost Plus om de totale en reële kosten te dragen voor de inzameling, de recyclage en de nuttige toepassing van het verpakkingsafval door de gemeenten en intercommunales. Er zal worden onderzocht in welke mate bijkomende verplichtingen kunnen of moeten worden opgelegd binnen het kader van de dekking van de totale en reële kosten, bijvoorbeeld met het oog op het proper houden van glasbolsites, waar zich vaak een probleem van zwerfvuil voordoet.

Dua

Ten slotte kan worden opgemerkt dat niet enkel verpakkingsafval teruggevonden wordt in het zwerfvuil. Andere consumptiegoederen worden evenzeer bewust of onbewust achtergelaten langs onze wegen. De OVAM onderzoekt momenteel welke globale aanpak in samenwerking met alle betrokkenen – industrie, lokale besturen, consumenten, gewest, enzovoort – in Vlaanderen kan leiden tot de voorkoming en de beteugeling van de zwerfvuilproblematiek. Hiervoor zijn besprekingen aan de gang tussen de OVAM en de Nederlandse autoriteiten. De bedoeling is om het succesrijke model 'Nederland Net' over te brengen naar Vlaanderen. Dit zou betekenen dat de overheid samenwerkt met de producenten van die producten die vooral in zwerfvuil terug te vinden zijn. Ik denk daarbij bijvoorbeeld aan sigaretten, drankverpakkingen en dergelijke meer. Deze producenten stellen dan de nodige financiële middelen ter beschikking om acties te ondernemen, vooral op het vlak van sensibilisering en beteugeling.

We hebben via de IVC ook Wallonië en Brussel over dit idee geïnformeerd en de eerste reacties waren positief. We denken dan ook dat we in de toekomst eerder in die zin zullen werken : niet zozeer een superheffing, maar wel betaling door de betrokken industrietakken en samen met de overheid preventie en beteugeling tot stand proberen brengen.

De voorzitter : De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Ik dank de minister voor haar antwoord. Mij maakt het niet zoveel uit of dit nu gebeurt via een superheffing dan wel via een akkoord waarbij de industrie de verantwoordelijkheid op zich neemt om de kosten van de sensibilisering en van de opruiming te dragen.

Ik ben niet echt een voorstander van een superheffing als dusdanig, maar ik denk wel dat dit het eindresultaat zal worden. Ik vrees immers dat de discussie over wie nu verantwoordelijk is voor wat, uiteindelijk gereduceerd zal worden tot een heffing op alle producten. Producenten zullen dus deze kosten aanrekenen via hun producten, net zoals ze met al hun kosten doen.

Het blijft echter een probleem dat de gemeenten die het zwerfvuil willen aanpakken, daarvoor hoge

kosten dienen te betalen. Het drama daarbij is dat de grachten en bermen één dag na een opruimactie opnieuw vol zwerfvuil liggen. Onze burgers – en ik heb het allesbehalve over een kleine groep – hebben inderdaad maar weinig burgerzin en milieubewustzijn. Ik heb details overgemaakt over het soort zwerfvuil dat we langs onze straten vinden en dat blijkt werkelijk over alles te gaan. Een typisch voorbeeld daarvan wordt gevormd door de wegen die tijdens het weekend in trek zijn bij de wielertoeristen. Die mensen blijken hun drankverpakkingen tijdens de week wel bij het selectief afval te deponeren, maar in het weekend gooien ze die in de natuur.

Ik wou het ook nog even hebben over de opvolgingstaak van de gemeenten. Bij het verbaliseren rijst het probleem van de bewijslast, en bovendien blijkt aan een PV nooit een gevolg te worden gegeven. Van alle PV's die in onze gemeenten werden opgemaakt, heeft nog geen enkele in betaling geresulteerd. De burgers weten dit en dit komt hun burgerzin niet ten goede. Eigenlijk zouden we moeten kunnen voorzien in een onmiddellijke inning van die boetes – en ik heb het dan nog niet eens gehad over de extra inzet die dit alles van onze politiemensen vergt.

Minister Vera Dua : Decretaal en wettelijk gezien moet de gemeente instaan voor de netheid op haar grondgebied. Dit is dus een gemeentelijke taak, en ik geef toe dat dit een probleem is.

Gemeenten kunnen wel gebruik maken van het systeem van de administratieve boetes, waarbij een rechtstreekse confrontatie met de overtreder mogelijk is, maar dit veronderstelt inderdaad een verhoogde inzet van het gemeentepersoneel.

Een belangrijk punt dat ik in mijn antwoord vergeten te vermelden ben, is dat ik een absolute voorstander ben van de invoering van statiegeld op blikjes, zoals dit in het buitenland reeds bestaat. Mocht dit ingevoerd worden, dan zou een groot deel van het zwerfvuil vermeden kunnen worden. Een blikje dat geld waard is, zal niet lang blijven liggen. Dit is echter een federale materie waarover wel reeds besprekingen aan de gang zijn.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de dreiging van Fost Plus met stopzetting

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bex tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de dreiging van Fost Plus met stopzetting.

De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Voor deze vraag kan ik aansluiten bij wat de minister zonet heeft gezegd. Als er morgen inderdaad statiegeld wordt ingevoerd op die drankblikjes, dan zullen die niet langer in de blauwe zak van Fost Plus verdwijnen en precies daarover gaat mijn vraag om uitleg. Fost Plus vreest immers dat het de vooropgestelde cijfers en percentages niet zal halen indien bepaalde verpakkingen uit de blauwe zak verdwijnen. Fost Plus heeft dreigende taal gesproken. Denkt u dat het die dreiging zal hard maken of gaat het volgens u louter om een verbale dreiging ?

Ik heb ook vernomen dat Fost Plus bereid zou zijn een vergoeding te geven voor dat gedeelte van het verpakkingsafval dat verdwijnt in de restafvalzak. Die vergoeding zou – indien ik me niet vergis – neerkomen op 17 percent van het totale volume wegwerpverpakkingen. Dit zou voor de gemeenten uiteraard een aanzienlijke tegemoetkoming betekenen, vermits de burgers nu reeds tweemaal betalen voor dat afval : een eerste maal wanneer zij het product met het groene punt kopen en een tweede maal wanneer zij die zak op straat zetten, want daar wordt retributie op betaald. Is het juist dat Fost Plus bereid zou zijn daarvoor een vergoeding te betalen ? Komt die mogelijkheid niet in het gedrang door die dreiging van bepaalde leden van Fost Plus om ermee te stoppen indien die ecotaks en die ecobonus worden ingevoerd ?

De voorzitter : Mevrouw Vertriest heeft het woord.

Mevrouw Isabel Vertriest : Moet ik uit uw vraag afleiden dat u het ecotakssysteem in vraag stelt ?

De heer Jos Bex : Helemaal niet.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Dat voor Fost Plus onduidelijkheden en onzekerheden bestaan, is duidelijk vast te stellen in het jaarverslag 2000.

Het belangrijkste is evenwel dat voor de consument duidelijkheid wordt gecreëerd. Door negatieve persberichten vanwege Fost Plus zou de consument immers wel eens op het verkeerde spoor gezet kunnen worden.

Een aantal maanden geleden vernam ik dat Fost Plus opnieuw voor die Interregionale Verpakkingscommissie zou verschijnen. Zijn die besprekingen reeds afgerond en zijn de resultaten daarvan al bekend ?

Ik heb nog tal van vragen, maar het is misschien wijzer die in een nieuwe vraag te formuleren zodat de minister zich kan voorbereiden.

De heer Jos Bex : Mijnheer de voorzitter, sta me toe mevrouw Vertriest gerust te stellen. Ook ik ben voorstander van ecoboni en ecomali en van mij mag dit zelfs nog strenger worden uitgevoerd. Zonder echter Fost Plus, zoals het thans werkt, volledig goed te pleiten, zie ik in dit systeem toch een voorafbeelding van wat ik steeds bepleit heb, namelijk een internalisering van de afvalkosten.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Ook ik lees de kranten en ben dus op de hoogte van bepaalde uitlatingen van Fost Plus. Ik kan u echter met klem verzekeren dat noch de IVC, waar al die besprekingen worden gevoerd, noch ikzelf, als verantwoordelijke minister, een officieel signaal hebben gekregen van Fost Plus waarin zij zouden dreigen met stopzetting of andere zaken. Integendeel, want Fost Plus is momenteel zelfs volop bezig met onderhandelen met lokale besturen om tegen eind 2001 het volledige grondgebied van het Vlaams Gewest te bedienen en zodoende in te staan voor de financiering van alle kosten die gemeenten hebben voor hun verpakkingsafvalbeleid en dit ongeacht het systeem waarin ze zitten. Zoals u weet, wordt Fost Plus via intercommunales wel in de meeste gemeenten toegepast, maar zijn er toch nog gemeenten die een eigen systeem toepassen. Dit ontslaat de industrie echter niet van de betaling van de kosten. Dit heeft te maken met wat u zonet de internalisering van de milieukosten noemde.

Hoe moeten die reacties van Fost Plus nu gesitueerd worden ? Oorspronkelijk is Fost Plus tot stand gekomen om te beletten dat er een ecotaks zou komen. Dit is de achtergrond die ik geërfd heb. Fost Plus behaalt nu hogere recyclagepercentages dan de wettelijke doelstellingen. Het is daar bijzonder trots op, maar wij hebben steeds gesteld dat

Dua

vermijden van afval nog beter is dan het ophalen en recycleren ervan.

De Vlaamse regering heeft beslist dat die doelstellingen tegen 2003 verhoogd zullen worden. Tegen het jaar 2003 moet 70 percent van alle verpakking van huishoudelijke oorsprong gerecycleerd worden, moet 90 percent nuttig worden toegepast en moet voor elk verpakkingsmateriaal minimum 30 percent gerecycleerd worden. De Vlaamse regering heeft dit voorstel reeds principieel goedgekeurd.

Uit onderzoek van de IVC blijkt dat zelfs bij een sterke daling van de hoeveelheden eenmalige drankverpakkingen ingevolge de regeling van ecotaksen en ecoboni de huidige recyclagepercentages probleemloos gehaald zullen worden. Het gaat immers om een percentage, dus om een breuk. Om tot eenzelfde resultaat te komen, kan men ofwel de noemer verlagen, ofwel de teller verhogen.

Zij opperen wel dat een al te sterke ecotaks ervoor zou kunnen zorgen dat het systeem op zich niet meer rendabel is. Ze zijn echter wettelijk verplicht om op een of andere manier de aanvaardingsplicht uit te voeren. Mijns inziens kunnen we dit het best via een onderlinge afspraak realiseren. Men moet de zaken dus niet opschroeven. Er zijn wel enkele discussies geweest, maar die zijn in een positieve sfeer verlopen.

Hoe dan ook, indien zou blijken dat het Fost Plus-systeem niet meer verder functioneert, zullen de kosten van de gemeenten sowieso verhaald moeten worden op de industrie. Men zal moeten voldoen aan de bepalingen van het verpakkingsdecreet. Ik ben er echter van overtuigd dat we geen grote problemen moeten verwachten.

Het aanbod van het VEV en van andere organisaties om een totaalbedrag ter beschikking te stellen voor de preventie van verpakkingsafval, is volgens mij een zeer goed voorstel. Dit mag echter geen alternatief zijn voor het ecotaksen-ecobonisysteem. Als de industrie middelen ter beschikking wil stellen voor de preventie, zullen we dit in dank aanvaarden. Dit zal echter zeker niet gelden als alternatief voor het ecotaksen-ecobonisysteem.

Voor ons is preventie een topprioriteit. We zijn bezig met een strategisch project voor afvalpreventie. Onder leiding van een projectleider bij de OVAM worden alle doelgroepen, ook de industrie, bij dit project betrokken. Het is de bedoeling om de industrie veel actiever in te schakelen in de pre-

ventie. De industrie moet immers ook op dit vlak geresponsabiliseerd worden.

Tegen het midden van dit jaar zal de evaluatie van het Fost Plus-systeem afgerond zijn. Het is de bedoeling om vóór het einde van het jaar voorstellen tot aanpassing van het verpakkingsdecreet voor te leggen aan het parlement. Al deze zaken zullen daarin worden opgenomen. Op die manier kunnen we dan tot een sluitend systeem komen.

De voorzitter : De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Mevrouw de minister, ik heb geen antwoord gehoord op mijn vraag of Fost Plus de gemeenten inderdaad zou subsidiëren voor het gedeelte van het verpakkingsafval dat via de restfractiezak verdwijnt. Mijn informatie komt trouwens van iemand van Fost Plus.

Minister Vera Dua : We zijn in ieder geval op zoek naar systemen om de volledige betaling door Fost Plus aan de gemeenten te garanderen. Waarschijnlijk alludeert u daarop.

De heer Jos Bex : Als ze de volledige kosten betalen van de ophaling van de producten die ze normaliter moeten ophalen, dan is er geen probleem. Momenteel is het echter zo dat een gedeelte van dat eenmalig verpakkingsafval verdwijnt in de restfractiezak. Ik denk aan de botervlootjes, de yoghurtpotjes, de chocoladeverpakkingen en dergelijke. Om dat te kunnen blijven doen, heb ik een voorstel gehoord waarbij ze aan de gemeenten een gedeelte van de kosten van de restfractiezak willen betalen. Nu hoor ik echter zeggen, naar aanleiding van de discussie over ecoboni en ecotaksen, dat Fost Plus ermee zou kunnen dreigen om dat niet aan de gemeenten te betalen. Hoe zit het nu eigenlijk ?

U zegt ook dat, als dit systeem eventueel zou instorten, de industrie in ieder geval moet betalen. Ik hoop echter dat u optimistisch bent over het systeem van ecotaksen en ecoboni, en dat u dus hoopt dat het systeem instort. Mijn vraag is dan echter : bent u klaar met een systeem om de industrie te doen betalen ?

Minister Vera Dua : Allerlei zaken, zoals de botervlootjes, komen nu inderdaad nog in de grijze zak terecht. Fost Plus weigert om die te laten opnemen in de blauwe zak. Dit maakt wel deel uit van de onderhandelingen met Fost Plus. Op een of andere manier moet Fost Plus geresponsabiliseerd worden voor dit afval. Ofwel nemen ze het mee in de blauwe zak, wat de duidelijkheid voor de consument zal

verhogen, en dan betalen ze uiteraard mee. Ofwel zullen ze effectief moeten betalen voor het aandeel dat in de grijze zak terechtkomt en dat uiteindelijk in de verbrandingsinstallatie of in het slechtste geval op het stort terechtkomt.

Er is natuurlijk het feit dat we van 70 percent naar 90 percent gaan. Daar zit die financiële vergoeding eigenlijk in. Uiteindelijk zullen we immers alles hebben. Wat mij betreft, liefst zo veel mogelijk in de blauwe zak, voor de duidelijkheid. Ook voor wat in de restfractie terechtkomt, zullen ze echter mee moeten betalen.

Uw tweede vraag ging over het mogelijke ineensstorten van het systeem. Laten we ervan uitgaan dat we alles op een zeer harmonische manier zullen voorbereiden, zodat alles vlot zal verlopen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de onderhandelingen over een nieuw milieuconvenant

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bex tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de onderhandelingen over een nieuw milieuconvenant.

De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, het nieuwe milieuconvenant zou tegen 1 november 2001 klaar zijn. Binnen dat milieuconvenant zou men eveneens de materies energie, mobiliteit en ruimtelijke kwaliteit willen opnemen. Die besprekingen zijn nog volop bezig.

Bovendien bestaat nog discussie over wat via uitvoeringsbesluiten zal worden geregeld en wat in het convenant zal worden opgenomen. De Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten stelt dat de uitvoeringsbesluiten enkel betrekking kunnen hebben op de planning, op het programma en op de milieuadviesraden in relatie tot de twee vorige items. De poging om via uitvoeringsbesluiten een en ander te regelen, zal waarschijnlijk niet slagen.

Mevrouw de minister, is het niet te verkiezen het huidige convenant nogmaals met een jaar te verlengen en pas vanaf 2003 te starten met een goed

uitgewerkt convenant, in plaats van nu op een overhaaste manier onvolledig te werk te gaan? Het convenant vindt in ieder geval zijn vertaling in de gemeentelijke begroting. De regeling waarbij de publicatie tegen 1 november 2001 gevolgd wordt door nog te schrijven uitvoeringsbesluiten, is in feite opteren voor een jaar stilstaan.

Bovendien is er het probleem dat men de materies energie, mobiliteit en ruimtelijke kwaliteit in die convenants wil opnemen. Dit zorgt voor heel wat problemen : niet alleen op het hogere echelon, maar ook op lokaal niveau. Binnen de schepencolleges zullen er ongetwijfeld heel wat discussies ontstaan als de schepen van milieu zich via het milieuconvenant bezig zou beginnen te houden met energie, mobiliteit en ruimtelijke ordening.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal een korte stand van zaken geven. Momenteel zijn we inderdaad volop aan het werken aan de opvolger van de bestaande provinciale en gemeentelijke milieuconvenants. We hebben een studie laten uitvoeren door het Hoger Instituut voor de Arbeid, het HIVA, in samenwerking met het Centrum voor Duurzame Ontwikkeling, het CDO.

Deze zeer interessante studie beoogde een evaluatie van de bestaande convenants. Op basis van de resultaten werd gestart met de voorbereiding van de nieuwe samenwerkingsstructuur met de lokale overheden. We zijn daarmee gestart in februari 2001. Momenteel zijn we daar zeer intens mee bezig. De verschillende partijen zijn hier ook zeer intensief bij betrokken. Mijn kabinet werkt samen met alle betrokken administraties, de VVSG, de Vereniging van Vlaamse Provincies (VVP), de NGO-wereld en de MINA-raad.

U stelt dat inzake energie, mobiliteit en ruimtelijke kwaliteit de zaken nog in een beginfase zitten. Ik kan u echter meedelen dat dit zeer goed verloopt. Ook inzake deze thema's wordt zeer goed werk geleverd. Er zijn al enige tijd clusterwerkgroepen actief rond de verschillende thema's, en dus ook rond deze thema's. Ook andere administraties en kabinetten zijn bij dit alles betrokken. De samenwerking verloopt vrij vlot. Er bestaat zeker niet de indruk dat de discussies steriel zouden zijn. Het is wel zo dat de tijdsdruk toeneemt. Daar ben ik me zeer goed van bewust.

Het is inderdaad de bedoeling een uitvoeringsbesluit op te stellen bij het decreet van 5 april 1995

Dua

houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid. Daarmee wordt de milieubeleidsplanning voor de gemeenten en de provincies als het ware decretaal verankerd. Dat staat echter los van alles wat te maken heeft met het nieuwe milieuconvenant. De basisoptie van dat nieuwe milieuconvenant zal zijn dat men een milieubeleidsplan moet opstellen en over een milieudienst en een milieuraad moet beschikken. Dat zullen de drie basiszaken zijn. Dat zal ook via een uitvoeringsbesluit verankerd worden. Al het overige zal echter niet via een uitvoeringsbesluit geregeld worden. Dat zal gewoon gebeuren via de algemene regeling van het milieuconvenant.

We hebben onszelf de volgende timing opgelegd. De lokale besturen moeten duidelijkheid hebben voordat ze met de begrotingsopmaak bezig zijn. Dit houdt in dat de besprekingen tegen het reces afgerond moeten zijn.

Ik blijf bij mijn eerste optie. Vanaf 1 januari 2002 moet het nieuwe milieuconvenant er zijn. Ik zal dat natuurlijk niet eisen als zou blijken dat er veel tegenstand is. We hebben echter vanaf het begin gekozen voor een zeer open manier van overleg. Alle actoren werden vanaf de start intensief bij de zaken betrokken. Nu blijkt dat dit zich enigszins tegen ons keert. Men wil nu zodanig veel overleg in zodanig veel organen dat het nieuwe milieuconvenant het gevaar loopt met een jaar te worden uitgesteld. Dat was uiteraard niet de bedoeling. Er is nog altijd sprake van openheid. Het blijft mijn ambitie om vanaf 1 januari 2002 het nieuwe convenant in werking te laten treden.

Mijnheer Bex, ik weet niet waar u die toch wel zeer negatieve zaken vernomen hebt. Is er eventueel een artikel verschenen in het blad van de VVSG ?

De heer Jos Bex : Neen, ik heb dat gehoord van mensen die mee aan tafel zitten. Ze vrezen dat uw optimisme het niet zal halen. Ze vrezen dat de gemeentebesturen het nieuwe convenant te laat zullen krijgen. Op die manier zullen de bepalingen van dat convenant niet tijdig in het beleid voor 2002 geïntegreerd kunnen worden.

Ik hoop uiteraard dat u gelijk hebt en dat alles tijdig in orde komt. Indien dat niet lukt, verkies ik echter dat men het huidige convenant gewoon verlengt. Verloopt alles dus inderdaad zo vlug en zo vlot als u hoopt ? Of zullen de werkzaamheden binnen de overlegstructuren u beletten om dit tijdig af te ronden ? Voor 1 november zou men niet

klaar zijn met de documenten die de gemeenten toegestuurd krijgen. Dat lijkt me inderdaad vrij laat.

Minister Vera Dua : Volgens de informatie waarover ik beschik, zou ons werk in de maand juli afgerond moeten zijn. De VVP wil echter dat dit uitgebreid wordt besproken in de provincieraden. Dan zitten we inderdaad met een probleem. Men zal dus een keuze moeten maken. Ofwel kiest men voor een zeer lange overlegprocedure, ofwel begint men te werken met dit model, waarna er eventueel bijstellingen kunnen komen als blijkt dat de democratisch verkozen organen problemen hebben met bepaalde opties. Het is natuurlijk wel een totaal nieuw convenant. Ik begrijp dus wel dat men hier grondig overleg over wil, maar we zijn hier al een hele tijd mee bezig, en af en toe moeten er knopen worden doorgehakt.

De heer Jos Bex : Mijn bekommernis blijft, mevrouw de minister. Ik hoop dat u die deelt. Als men de gemeentebesturen een maand voor het begin van het nieuwe jaar confronteert met het nieuwe convenant, dan is dit vrij laat.

Minister Vera Dua : Terzake bestaat een onderlinge afspraak. Als blijkt dat we het niet halen, dan zullen we begin juli duidelijkheid scheppen voor de lokale besturen. We gaan de mensen niet aan het lijntje houden.

De voorzitter : Mevrouw Vertriest heeft het woord.

Mevrouw Isabel Vertriest : Ik wil er toch op aandringen dat men tracht dit wel op tijd af te ronden. Anders verliest men een jaar, terwijl we hier toch al een tijdje mee bezig zijn. Ik vind het goed dat er grondig wordt overlegd, maar men kan de zaken ook voor zich uit schuiven. Men moet er alles aan doen om dit klaar te hebben tegen 1 januari.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over wit- en bruingoed en de inzameling van elektrische en elektronische apparaten

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bex tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over wit- en bruingoed en de inzameling van elektrische en elektronische apparaten.

Voorzitter

De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte leden, ik heb zo mijn bedenkingen bij de milieubeleidsvereenkomst (MBO) voor wit- en bruingoed, die nu de milieubeleidsvereenkomst AEEA (Aanvaardingsplicht Elektrische en Elektronische Apparaten) wordt genoemd.

Naar ik begrijp verwacht men nu weer van de gemeenten dat ze de nodige ruimte en personeel ter beschikking stellen. Ook zou het inzamelen daar gebeuren en zullen de eraan verbonden kosten niet volledig worden terugbetaald door de bedrijfs wereld. Om zich een KMO-vriendelijk imago aan te meten, zullen heel wat gemeentebesturen bovendien bereid zijn die fracties in te zamelen in hun containerpark. Bij alle nieuw verkochte apparaten zal de consument in feite betalen.

Indien de gemeenten in hun containerparken ruimte en personeel ter beschikking stellen en eventueel ook sensibiliseren en informatie verstrekken aan hun inwoners, dan is het niet meer dan logisch dat de kosten daarvan volledig zouden worden terugbetaald. Het kan niet dat de sector zijn verantwoordelijkheid tracht af te wentelen op de gemeenten.

Sommige bedrijven uit die sector hebben blijkbaar niet begrepen wat men beoogt met die MBO. In hun reclameboodschappen roepen ze de consumenten immers op om nog gauw te kopen alvorens de nieuwe heffing wordt ingevoerd, maar eigenlijk gaat het hier niet over een heffing, maar over het deels betalen van de kosten die verbonden zijn aan het verwijderen van een product dat de consument niet meer nodig heeft. Dat is misleidende reclame. Volgens mij hebben ze niet begrepen dat ze terzake een verantwoordelijkheid hebben. Of misschien hebben ze dat wel begrepen, maar dan konden ze dit toch anders aan boord leggen.

De voorzitter : Mevrouw Vertriest heeft het woord.

Mevrouw Isabel Vertriest : Er is inderdaad sprake van misleidende reclame. Volgens mij heeft men dit alles maar al te goed begrepen en past men een commerciële truc toe.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, we hebben de MBO waarvan sprake is ondertekend op 19 februari 2001. Ik gebruik ook

nog steeds liever de termen 'witgoed' en 'bruingoed', maar volgens de Europese richtlijn gaat het over de Aanvaardingsplicht Elektrische en Elektronische Apparaten (AEEA) en aan die richtlijn moet worden voldaan.

Deze MBO zou op 1 juli 2001 van start moeten gaan, en dat verklaart waarom de distributeurs of de verkopers nu campagnes voeren : het hele systeem van inzamelen en verwerken zal pas op 1 juli 2001 operationeel moeten zijn. Momenteel is Recupel, het orgaan dat terzake verantwoordelijk is, bezig met het opzetten van de logistieke organisatie van de inzameling van de afgedankte toestellen. Dit is een zeer goede MBO. Het is een voorbeeld van de manier waarop dergelijke milieubeleidsvereenkomsten moeten zijn geconcipieerd.

In overeenstemming met de MBO kan de burger met zijn afgedankte toestellen terecht op drie locaties. Wij zijn voorstander van een maximaal hergebruik van een toestel dat wordt afgedankt. De eerste locatie is dus het kringloopcentrum. In die kringloopcentra kan eventueel een tweede leven worden gegeven aan die toestellen. Bij de aankoop van een nieuw toestel is de eindverkoper, dus de winkelier, verplicht het oude toestel in ruil te aanvaarden. Dat is dus de tweede locatie. Als toestellen worden afgedankt en er geen vervangingsaankoop plaatsvindt, wat vaak gebeurt, moeten die ergens kunnen worden opgevangen. De meest logische plaats daarvoor is het containerpark. Dat is de derde locatie.

Op die drie locaties kan men terecht met afgedankte toestellen om ze milieuvriendelijk te laten verwerken. We hebben er expliciet voor gekozen om de bestaande inzamelkanalen zoveel mogelijk te respecteren. Het lijkt me dus logisch dat de containerparken hiervoor worden gebruikt, met dien verstande dat de kosten die eraan verbonden zijn, moeten worden gedragen door de sector zelf. In veel gemeentelijke containerparken konden inwoners tot nu toe hun afgedankte koelkasten kwijt. Bepaalde gemeenten vroegen daar terecht een vergoeding voor. Die zal nu moeten worden betaald door de sector zelf.

Momenteel wordt een offerte voor de inzameling uitgeschreven. Die zal eerstdaags worden toegewezen. De offerte gaat uit van Recupel. Ze is enerzijds gericht op de fijnmazige inzameling bij de detailhandelaars die inzamelbaar wit- en bruingoed kunnen aanbieden, en anderzijds op bulkinzameling die bijvoorbeeld gebeurt in containerparken. Het lastenboek dat in het kader van de offertevraag wordt opgesteld voorziet tevens in de moge-

Dua

lijkheid om de inzameling bij de detailhandel te organiseren door middel van 'reverse logistics'. Dit houdt in dat de leverancier de oude toestellen meeneemt. De kleinere winkels, die dus ook toestellen verkopen, zouden in dit systeem de afgedankte toestellen teruggeven aan hun leverancier, die de toestellen naar centrale verzamelpunten brengt. Ik meen dat alles is gedekt in deze offerte.

Uw vraag over de vergoeding van de gemeenten moet in de juiste context worden geplaatst. De burger kan zijn afgedankt toestel kwijt in twee circuits. Biedt hij het aan bij de detailhandel, dan moet het worden aanvaard, op basis van het Vlarea, en moet er ook worden gezorgd voor de milieuverantwoorde verwerking. Biedt hij het aan de gemeente aan, via het containerpark, dan verplicht artikel 15 van het afvalstoffendecreet de gemeente om in te staan voor de verdere verwerking. Beide mogelijkheden bieden dus een wettelijke verantwoordelijkheid. Een fundamenteel verschil is dat de detailhandel een aanvaardingsplicht heeft, en dus gratis moet aanvaarden, terwijl de gemeente een vergoeding kan vragen. Die vergoeding zou moeten worden gec recupereerd via de industrie. Zo kan dan ook de huidige praktijk waarbij de gemeente een vergoeding vraagt, vervallen.

1 juli 2001 is dus een cruciale datum : vanaf dan wordt dit alles van kracht. Ik meen dat men in de sector zelf zeer goed weet waar men voor staat. Men wil de mensen nog vlug aanzetten tot een vroegde aankoop van toestellen. Zoals u weet, bepaalt de MBO dat de prijskaartjes van elk toestel ook expliciet de kost voor de verwerking zullen aangeven : bijvoorbeeld 500 frank voor een koelkast die 10.500 frank kost. Dat is een afspraak die we hebben gemaakt binnen deze overeenkomst. De distributiesector stond daar ook op. Op deze wijze is het voor elke koper zeer duidelijk wat het aandeel is van de milieuvriendelijke verwerking in de totale aankoopprijs.

De voorzitter : De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Toch blijf ik me afvragen hoe de gemeentebesturen hun geld zullen krijgen voor het deel van het containerpark dat ze beschikbaar stellen voor deze bedrijfstak. Vanaf 1 juli zullen gemeenten geen geld meer kunnen vragen als iemand wit- of bruingoed aflevert. De consument zal immers zeggen dat hij er al voor heeft betaald bij de aankoop. Op welke georganiseerde manier zal dit dus gebeuren ? Weliswaar moeten niet alle gemeenten hierin voorzien in hun containerpark,

maar per regio zullen er toch enkele parken moeten zijn waar men terecht kan met afgedankt materiaal. Tot wie moeten de gemeentebesturen zich richten voor die kosten ? Het kan toch niet dat de gemeenten die kosten moeten dragen ?

Minister Vera Dua : De huidige retributie aan de gemeenten diende vooral voor de verwerking. Wat nu wordt gevraagd aan de gemeenten is dat ze in hun containerpark in een plekje voorzien waar dat soort toestellen tijdelijk kan worden opgeslagen. Ze zullen dus geen verwerkingskosten hebben, ze moeten alleen wat plaats voorbehouden.

Ik herinner me nog het begin van de discussies over de MBO. Als er tussen elke individuele gemeente en de sector moet worden gepraat, dan leidt dit tot oeverloze discussies. Dan heeft men het over een deel van de elektriciteitsrekening en over een deel van de grondinname. Ik hoop dat de gemeenten gewoon een deel van hun containerpark ter beschikking zullen stellen. Wel zal de sector voor een regelmatige, vlekkeloze ophaling moeten zorgen en alle kosten van de verwerking van die toestellen op zich moeten nemen. Dan moet de gemeente er niets meer voor doen, en moet ze dus ook niet betalen voor het storten of het verbranden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de bouwverordening voor hemelwaterputten

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bex tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de bouwverordening voor hemelwaterputten.

De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Mijnheer de voorzitter, het is de bedoeling van de Vlaamse overheid om tot een eenvormige reglementering te komen met betrekking tot de opvang van hemelwater. Het gevaar bestaat dat deze gewestelijke verordening zwakker geformuleerd zal zijn dan sommige lokale reglementen. Of de opvang van hemelwater lokaal moet worden gesubsidieerd, is een beslissing die de gemeenten toekomt, menen wij.

Bex

Een gewestelijke verordening kan algemene minimumvereisten opleggen. Een verdere invulling moet lokaal kunnen worden gereguleerd. Indien in de gewestelijke regeling bijvoorbeeld de keuze tussen infiltratie en een regenwaterput wordt vastgelegd, kan dit aanleiding geven tot problemen. Niet elke locatie is immers geschikt voor infiltratie. Dit zal de vrederechters alleen maar bijkomend belasten.

Voorziet de geplande bouwverordening voor hemelwateropvang in de nodige ruimte voor een lokale invulling en eventuele verstrenging? Zullen de gemeenten verplicht worden tot subsidiëring? Wat indien burgers al hun regenwater kwijt willen via een gescheiden rioleringsstelsel? Zullen burgers verplicht worden tot hemelwateropvang omdat er niet onmiddellijk in een gescheiden stelsel is voorzien? Zal bij uitbreiding iedereen daartoe worden verplicht of blijft de verplichting beperkt tot nieuwbouwdossiers?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : De geplande gewestelijke stedenbouwkundige verordening zal in overeenstemming zijn met de code van goede praktijk voor de aanleg van hemelwaterputten en infiltratievoorzieningen. In de code van goede praktijk wordt de mogelijkheid van beide voorzieningen opgenomen, maar is er geen verplichte keuze tussen beide.

De lokale overheid zal steeds de mogelijkheid krijgen om de eigen stedenbouwkundige verordeningen strenger te maken of om in andere eisen te voorzien, zolang zij niet in tegenstrijd met de gewestelijke stedenbouwkundige verordening en de code goede praktijk zijn. De gemeente beschikt op dit vlak over een ruime mogelijkheid tot invulling.

De gemeente wordt niet verplicht tot subsidiëring. In het kader van het subsidiebesluit voor de aanleg van gemeentelijke rioleringen wordt wel de voorwaarde gesteld dat de gemeenten over een subsidiereglement beschikken. 75 percent subsidie kan enkel als er een subsidiereglement aanwezig is. Verder is ook in de milieuconvenant, die tussen de gemeente en het Vlaams Gewest wordt afgesloten, in subsidiëring voorzien. De gemeente kan de optie tot subsidiëring nemen. In dat geval zal het Vlaams Gewest 40.000 frank per dossier op zich nemen en verder nog aan de subsidiëring bijdragen.

De afkoppeling van regenwater via de bouw van hemelwater- en infiltratieputten heeft verschillen-

de doeleinden. Door de afkoppeling zal in geval van hevige regenbuien de buffercapaciteit van de rioleringen, ook die van de gescheiden en de semi-gescheiden rioleringen, toenemen. Dit vermindert het overstromingsgevaar, en past binnen de overstromingspreventie. Rioleringen vangen immers niet alleen afvalwater en regenwater op van het privédoel, maar ook van het publiek domein, zoals bijvoorbeeld van parkings. Bovendien zal de particulier die beschikt over een regenwateropvang, over een waterbron naast het klassieke drinkwater beschikken. Daardoor zal het verbruik van dit laatste verminderen, wat niet enkel het eigen budget maar tevens de ecologie zal ten goede komen.

De aanleg van een infiltratieput zal er dan weer toe leiden dat de grondwaterreserves worden aangevuld. Hieruit blijkt dat het principe van afkoppeling duidelijk in het kader van integraal waterheer kan worden gezien en niet enkel tot doel heeft het rioleringsstelsel te ontlasten. Ongeacht de aard van het aanwezige rioleringsstelsel, is hemelwateropvang bijgevolg nuttig.

De aan- of afwezigheid van een gescheiden stelsel heeft in principe geen invloed op de verplichting om een hemelwaterinstallatie of buffervoorziening te plaatsen.

Het ontwerp van verordening stelt dat alle gebouwen met een horizontale dakoppervlakte van meer dan 50 vierkante meter – met uitzondering van gebouwen met een rieten dak of een groen dak – met een buffervoorziening moeten worden uitgerust. Dit geldt ook wanneer een bestaand gebouw met een bijkomende dakoppervlakte, groter dan 50 vierkante meter, wordt uitgebreid. De ontwerpverordening geldt voorlopig alleen bij het afleveren van bouwvergunningen, en bijgevolg alleen bij nieuwbouw en heropbouw en bij uitbreidingen van meer dan 50 vierkante meter.

De voorzitter : De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : U schrijft alleen iets voor over het dakoppervlak, niets voor de verharde oppervlakten. Kleine huizen kunnen bijvoorbeeld een grote gebetonneerde parking hebben.

Minister Vera Dua : De stedenbouwkundige verordening behoort niet tot mijn bevoegdheid. We bezitten wel de code goede praktijk op het gebied van water. Ik zal uw opmerking zeker doorgeven. Dit probleem wordt dikwijls via gemeentelijke verordeningen opgevangen.

De heer Jos Bex : Dit was het voorwerp van mijn vraag. Ik heb nog een opmerking over de buffering van water bij bedrijven. In geval van brand blijkt het zeer nuttig te zijn dat bedrijven over een reservebuffering van water beschikken. Men zou niet onmiddellijk tot infiltratie moeten overgaan, maar eerder de verharde oppervlakten van parkeergarages en dergelijke voor het stockeren van water trachten te gebruiken. In geval van bedrijfsbranden moet dikwijls erg lang op water worden gewacht omdat het moet worden aangevoerd. Het bufferen van water zou een perfecte reserve vormen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer André Moreau tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de subsidiëring van inzamelprojecten met gedifferentieerde tarifiering

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Moreau tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de subsidiëring van inzamelprojecten met gedifferentieerde tarifiering.

Volgens het Diftar-systeem zou men de huishoudelijke afvalproducenten proportioneel laten bijdragen in de kosten van afvalinzameling en -verwerking.

De heer Moreau heeft het woord.

De heer André Moreau : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, er worden ministeriële besluiten voorbereid die de basis moeten vormen van een algemene subsidiëring van gemeentelijke en intercommunale inzamelprojecten volgens de gedifferentieerde tarificatie. Het is de bedoeling om de huishoudelijke afvalproducenten proportioneel te laten bijdragen in de kosten van afvalinzameling en -verwerking. De toepassing van de gedifferentieerde tarificatie zal ongetwijfeld bijdragen tot een betere toepassing van het beginsel 'de vervuiler betaalt', met daaruit voortvloeiend een doorgedreven scheiding aan de bron van de afvalstromen, in functie van een selectieve inzameling.

In de regeringsverklaring staat expliciet dat de samenwerking tussen de publieke en de privé-sector zal worden bevorderd. Ik leg u in dat kader enkele vragen voor. Hoe zal het subsidiëringsbeleid eruit

zien ? Zullen de gemeenten die het afvalbeheer in een of ander publiek-privaat samenwerkingsverband (PPS) organiseren, van dezelfde subsidievoordelen en -modaliteiten kunnen genieten als andere lokale besturen en intercommunales ? De subsidies mogen zich niet beperken tot het domein van de materiële investeringen, maar moeten zich ook richten tot projectontwikkeling en aspecten zoals sensibilisatie en informatieverspreiding inzake afvalpreventie en selectieve inzameling. Dat is voor elk nieuw Diftar-project onontbeerlijk. Wanneer zal het subsidiëringsbeleid effectief worden toegepast ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Misschien is het goed eens even te kijken hoe er vandaag wordt opgetreden, en wat de doelstellingen van het nieuwe subsidiebesluit zijn. Op dit ogenblik worden gemeenten gesubsidieerd voor investeringen zoals de aanleg van containerparken of de installatie van composteringsinstallaties. Dat gebeurt op basis van een besluit van 23 juli 1981. Dat besluit is wel aan een herziening toe. Vandaag is het al een voorwaarde dat de gemeente geheel of gedeeltelijk eigenaar is van de te subsidiëren installaties. Indien de gemeente slechts voor een bepaald deel eigenaar is, bekomt de gemeente slechts in verhouding tot de omvang van dit aandeel subsidies. Gemeenten die deze inzamel- en verwerkingsinstallaties verkopen vooraleer de afschrijvingstermijnen die in de wetgeving aangegeven zijn, verlopen zijn, moeten de bekomen subsidies geheel of gedeeltelijk terugbetalen. Bij investeringen door gemengde intercommunales wordt op dit ogenblik enkel het aandeel van de publieke vennoten gesubsidieerd. We willen de geest van dit besluit aanhouden.

Het nieuwe subsidiebesluit, dat in voorbereiding is, zal meer aandacht besteden aan afvalvoorkoming en aan het principe 'de vervuiler betaalt'. Het zijn twee prioritaire doelstellingen van de Vlaamse regering. Ook Diftar-systemen zullen gesubsidieerd worden. Daarbij zal ook het principe van toepassing zijn dat de Diftar-systemen geheel of gedeeltelijk eigendom moeten zijn van de gemeente of intercommunale. Bij een gemengde intercommunale structuur wordt enkel het aandeel van de publieke vennoten gesubsidieerd. Het is de bedoeling om een gedeelte van de nieuwe scheidings- en vergistingsinstallatie ook volgens deze filosofie te subsidiëren. Voor Diftar-systemen zal de infrastructuur worden gesubsidieerd. Het gaat om investeringen die worden gesubsidieerd. Bij Diftarsystemen gaat het om containers, weegbruggen, badges, registra-

Dua

tie- en betaalsystemen op containerparken en dergelijke.

De samenwerking tussen de private en de publieke partner kan op basis van verschillende juridische constructies verlopen. Het voorliggende subsidiebesluit is bedoeld om lokale besturen te ondersteunen die zelf investeringen doen. Werken gemeenten samen met een privé-partner, dan kunnen ze ook subsidies bekomen, als ze zelf geheel of gedeeltelijk eigenaar zijn van de infrastructuur of de goederen. Leasing of huur van infrastructuur en goederen komen niet in aanmerking voor subsidiëring. Als een gemeente al een beroep kan doen op een door een privé-partner ter beschikking gestelde infrastructuur, dan is een gewestelijke subsidie uiteraard niet meer noodzakelijk.

Door Diftar in het subsidiebesluit op te nemen zal een versterkte dynamiek in Vlaanderen mogelijk worden in de richting van het toepassen van het principe 'de vervuiler betaalt'. Heel wat investeringen zullen in een versneld tempo gebeuren. Het subsidiebesluit blijkt immers een stimulerend effect te hebben op het realiseren van de doelstellingen van het afvalstoffenbeleid, zoals blijkt uit een onderzoek door Ecolas in opdracht van de OVAM uitgevoerd. Het is de bedoeling om het nieuwe subsidiebesluit ingang te doen vinden op 1 januari 2002. Nadien moeten de adviesprocedures nog worden doorlopen.

De voorzitter : De heer Moreau heeft het woord.

De heer André Moreau : Als de hele infrastructuur eigendom moet zijn van de publieke instelling, namelijk de gemeente of de intercommunale, zal dit een zware slag voor de PPS betekenen. Wat in de regeringsverklaring staat met betrekking tot PPS, zullen we moeten nuanceren en vooral niet letterlijk opnemen.

Minister Vera Dua : Ik denk van niet. De essentie van PPS is dat privé en overheid samenwerken tot er een win-winsituatie ontstaat. U zal als liberaal

wel begrip hebben voor het feit dat de overheid geen privé-initiatieven subsidieert. Op de afvalmarkt zijn er zoveel actoren die goede spelers zijn en die op de verschillende terreinen de nodige initiatieven zullen nemen. Als we in een PPS-structuur zitten, dan kan het subsidiebesluit nog doorgang vinden voor het aandeel dat publiek is. De privé-sector zal er dus voordeel bij hebben op het moment dat het doorgevoerd wordt.

De heer André Moreau : Mevrouw de minister, ik wil hier geen concrete gevallen naar voren halen, maar in mijn eigen arrondissement, waartoe ook de heer Bex behoort, ken ik twee gemeenten die in conflict zijn met een intercommunale en eruit zijn gestapt. U begrijpt dat zij zich zorgen maken. Ik stel hier een vraag op verzoek van die gemeenten. Maar misschien vergis ik me, en zal de zaak verder nog goed worden uitgebalanceerd, zodat die ongerustheid onterecht is.

Minister Vera Dua : De twee gemeenten waarover u spreekt, hebben een keuze gemaakt, gebruik makend van hun lokale autonomie. Ik hoop echter dat ze de juiste draagwijdte van hun keuze kunnen inschatten. Volgens het huidig subsidiebesluit, en naar ik vermoed ook van Europa, mag een privé-bedrijf geen subsidies worden gegeven voor bijvoorbeeld de omhaling. Misschien realiseren die gemeenten zich niet goed wat ze gedaan hebben.

De heer André Moreau : Mevrouw de minister, het is niet mijn bedoeling om u de privé-sector te doen subsidiëren. De privé-persoon helpt de gemeente om haar opdracht te realiseren. Het is logisch dat hij daarvoor vergoed wil worden en dat zijn personeel betaald moet worden. Het gaat dus niet om subsidies.

Mijnheer de voorzitter, ik ben weliswaar een liberaal, maar dan een sociaal voelend liberaal.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident is gesloten om 12.03 uur.*
